

1

Bloed droop uit de nek van het afgehakte hoofd en lekte als rode regendruppels op de zwart met witte tegels, waar ze een robijnrode plas vormden. Het gezicht was vertrokken tot een afschuwelijke grimas, alsof de man verbaasd was geweest over zijn eigen dood. Zijn tanden, stuk voor stuk door een zwart streepje van elkaar gescheiden, waren ontbloot in zijn mond, opengesperd in een stille schreeuw.

Ik kon mijn ogen er niet van afhouden.

De vrouw die het hoofd aan het krullende, blauwzwarte haar trots op armlengte hield droeg een rode jurk – bijna, maar niet helemaal, dezelfde kleur als het bloed van de dode man.

Naast haar stond een bediende met neergeslagen ogen, met de schaal waarop zij het hoofd de kamer binnen had gebracht in haar handen. Een matrone in een saffraankleurige jurk boog zich vergenoegd naar voren op haar houten troon, haar handen tot vuisten gebald op de armleuningen terwijl ze de gruwelijke trofee aandachtig bekeek. Haar naam was Her-

odias, en ze was de vrouw van de koning.

De jongere vrouw, de schone die het hoofd vasthield, heette – althans volgens geschiedschrijver Flavius Josephus – Salomé. Ze was de stiefdochter van de koning, Herodes, en Herodias was haar moeder.

Het afgehakte hoofd was uiteraard dat van Johannes de Doper.

Ik had nog geen maand geleden het hele, onverkwikkelijke verhaal gehoord, toen vader hardop de Tweede Les had voorgelezen van de achterkant van de indrukwekkende houten adelaar die als spreekgestoelte dienstdeed in de Sint-Tancred.

Die winterochtend had ik, net als nu, gefascineerd omhooggekeken naar het glas-in-loodraam waarin dit boeiende verhaal was afgebeeld.

Later had de dominee in zijn preek uitgelegd dat men in oudtestamentische tijden meende dat ons bloed ons leven bevatte.

Natuurlijk!

Bloed!

Waarom had ik dat niet eerder bedacht?

‘Feely,’ zei ik, en ik trok aan haar mouw, ‘ik moet naar huis.’

Mijn zus negeerde me. In de stoffige schaduwen van de vallende schemering tuurde ze aandachtig naar de bladmuziek, terwijl haar vingers als witte vogels over de toetsen van het orgel vlogen.

Mendelssohns *Wie gross ist des Allmächt'gen Güte*.

Ze had me verteld wat het betekende: *hoe groot zijn de werken van de Almachtige*.

Pasen stond voor de deur, en Feely probeerde het stuk in de vingers te krijgen voor haar officiële debuut als organiste van de Sint-Tancred. De onberekenbare Mr. Collicutt, die de post van organist nog maar sinds vorige zomer had bekleed, was zonder enige verklaring met de noorderzon vertrokken, en

Feely was gevraagd om hem op te volgen.

De Sint-Tancred versleet organisten in hetzelfde tempo waarin een python witte muizen verslindt. Jaren geleden hadden we Mr. Taggart, toen Mr. Denning. Nu leek Mr. Collicutt ook al tot het verleden te behoren.

‘Feely,’ zei ik, ‘het is belangrijk. Ik moet iets doen.’

Feely drukte met haar duim op een van de ivoren register-trekkers, en het orgel bulderde. Ik hield van dit deel van het muziekstuk: het punt waarop de klanken van een kalme zee bij zonsondergang van het ene moment op het andere veranderen in gebrul van een dier in de jungle.

Orgelmuziek moet luid zijn – zo denk ik er althans over.

Ik trok mijn knieën op onder mijn kin en kroop weg in een hoekje van de koorstal. Het was duidelijk dat Feely zich koppig door het hele stuk heen zou werken, dus zat er voor mij niets anders op dan afwachten.

Ik keek om me heen, maar veel was er niet te zien. In het zwakke schijnsel van het lampje boven de muziekstandaard zagen Feely en ik er waarschijnlijk uit als schipbreukelingen op een piepklein vlot in een zee van duisternis.

Door mijn hoofd opzij te draaien en in mijn nek te leggen, zag ik net het hoofd van Sint Tancred, dat aan het eind van een steekbalk in het dak van het schip in het eikenhout was gebeeldhouwd. In het vreemde schemerlicht zag hij eruit als een man die met zijn neus platgedrukt tegen een raam vanuit de kou naar binnen keek in een gezellige kamer waar een flink vuur knetterde in de open haard.

Ik knikte eerbiedig naar hem, al wist ik dat hij me niet kon zien, aangezien zijn beenderen tot stof vergingen in de grafkelder onder de vloer. Ik nam gewoon het zekere voor het onzekere.

Boven mijn hoofd, aan de andere kant van de kansel, waren

Johannes de Doper en zijn moordenaars bijna niet meer te zien. Op dit soort bewolkte maartse dagen werd het snel donker, en van binnen uit de kerk gezien konden de ramen in de tijd die nodig is om een van de langere psalmen op te zeggen van een wandtapijt met glorieuze kleuren veranderen in een troebel zwart vlak.

Eerlijk gezegd zou ik liever thuis zijn in mijn scheikunde-laboratorium dan hier in het halfduister in een tochtige oude kerk te zitten, maar vader had voet bij stuk gehouden.

Hoewel Feely zes jaar ouder was dan ik, stond vader niet toe dat ze in haar eentje naar de kerk ging, vrijwel elke avond, om te oefenen en te repeteren met het koor.

‘Er zwerft hier tegenwoordig vreemd volk rond,’ zei hij, waarmee hij doelde op een team van archeologen dat elk moment in Bishop’s Lacey kon arriveren om de beenderen van onze patroonheilige op te graven.

Vader zei er niet bij hoe ik Feely tegen aanvallen van deze barbaarse wetenschappers zou moeten beschermen, maar ik wist dat er meer achter zat.

In het recente verleden was er in Bishop’s Lacey een aantal moorden gepleegd – intrigerende moordzaken, waarbij ik inspecteur Hewitt van het bureau in Hinley had geassisteerd.

In gedachten telde ik op mijn vingers de slachtoffers: Horace Bonepenny, Rupert Porson, Brookie Harewood, Phyllis Wyvern...

Nog één lijk erbij en ik zou mijn hele hand nodig hebben.

Elk van deze figuren was in ons dorp op onaangename wijze om het leven gebracht, en ik wist dat vader zich zorgen maakte.

‘Het is niet verantwoord, Ophelia,’ zei hij, ‘dat een meisje zoals... dat een meisje van jouw leeftijd ’s avonds in haar eentje in een oude kerk rondscharrelt.’

Feely had gelachen, misschien een beetje al te vrolijk. 'Ik ben daar helemaal alleen met de doden, en die vallen me niet lastig. Niet half zo erg als de levenden.'

Achter vaders rug had mijn andere zus, Daffy, haar pols bevochtigd met haar tong en haar haar aan beide kanten van een denkbeeldige middenscheiding naar achteren gestreken, als een kat die zijn kop wast. Hiermee stak ze de draak met Ned Cropper, manusje-van-alles in de Thirteen Drakes, die smoorverliefd was op Feely en haar soms als een hondje achternaliep.

Feely had zich achter haar oor gekrabd om aan te geven dat ze Daffy's mime had begrepen. Het was een van de stille tekens die zussen onder elkaar uitwisselen, als vlaggensignalen van het ene schip aan het andere, onbegrijpelijk voor iedereen die de code niet kent. Zelfs als vader het gebaar wél had gezien, zou hij de betekenis ervan niet hebben begrepen. Vader hanteerde een heel andere geheimtaal dan wij.

'Dat kan wel waar zijn,' had hij betoogd, 'maar als jij in het donker naar de kerk gaat of terugkomt, sta ik erop dat Flavia met je meegaat. Het kan geen kwaad als zij een paar liederen leert.'

Alsof ik niet al genoeg liedjes kende! Nog maar een paar maanden geleden, toen ik in de kerstvakantie aan bed gekluisterd was geweest, had Mrs. Mullet me een paar nieuwe geleerd, fluisterend, giechelend, en op voorwaarde van geheimhouding. Ik genoot ervan om ze uit volle borst te zingen.

*Hoor de engelen zingen d'eer
zij gingen al zo menige keer.
Vreed' op aarde, 't is vervuld,
de pot is weer met poep gevuld.*

Of deze:

*Jingle bells, jarretels,
jingle all the way;
kom, verleid er manlief mee
in een open slee.*

Totdat Feely een exemplaar van *Oude en Moderne Hymnen* naar mijn hoofd slingerde. Als ik nou iets weet van organisten, dan is het dat ze totaal geen gevoel voor humor hebben.

‘Feely,’ zei ik, ‘ik heb het ijskoud.’

Ik rilde en knoopte mijn vest dicht. ’s Avonds was het bitter koud in de kerk. Het koor was een uur geleden vertrokken, en zonder hun warme lichamen om me heen, opeengepakt als zingende haringen, leek het nog kouder te zijn.

Maar Feely ging helemaal op in Mendelssohn. Ik had net zo goed tegen de maan kunnen praten.

Opeens rochelde het orgel, alsof het zich ergens in had verlikt, en de muziek hield er gorgelend mee op.

‘O, violen,’ zei Feely. Voor haar was dit een vorm van vloeken, althans in de kerk. Mijn zus was een schijnheilige trut.

Ze ging staan op de pedalen en wurmde zich bij de orgelbank vandaan, waarmee ze een schor loeien van lage tonen veroorzaakte.

‘En nu?’ zei ze, en ze rolde haar ogen omhoog alsof ze een antwoord van de Allerhoogste verwachtte. ‘Dat stomme ding misdraagt zich al weken. Het zal wel door het vochtige weer komen.’

‘Volgens mij is het overleden,’ zei ik. ‘Waarschijnlijk heb jij het gemold.’

‘Geef me de zaklantaarn,’ zei ze na een lange pauze. ‘We gaan kijken.’

We?

Als Feely heel erg bang was, werd ‘ik’ opeens ‘we’. Aangezien

het orgel van de Sint-Tancred bij het Royal College of Organists op de lijst van historische instrumenten stond, zou schade aan het brave oude ding vermoedelijk als een daad van nationaal vandalisme worden beschouwd.

Ik wist dat Feely er nu al als een berg tegen opzag om de dominee het slechte nieuws te vertellen.

‘Leid mij, o Schuldige,’ zei ik. ‘Hoe komen we bij de ingewanden?’

‘Hierheen.’ Snel schoof Feely een verborgen paneel in het beeldhouwde houtwerk naast de console opzij. Ik had zelfs niet gezien hoe de truc in z’n werk ging.

Ze knipte de zaklantaarn aan, dook door de smalle opening en verdween in het donker. Ik haalde diep adem en ging achter haar aan.

We bevonden ons in een maffe grot, aan alle kanten omringd door stalagmieten. In het licht van de zaklantaarn zagen we torenhoge orgelpijpen: pijpen van hout, pijpen van metaal, pijpen in alle soorten en maten. Sommige waren zo klein als potloden, sommige leken op regenpijpen en andere waren zo hoog als telefoonpalen. Het was geen grot, besepte ik, maar een woud van gigantische fluiten.

‘Wat zijn dat?’ Ik wees op een rij hoge, spits toelopende pijpen die me aan de blaaspijpen van pygmeeën deden denken.

‘Het Gemshoorn-register,’ zei Feely. ‘De pijpen klinken als een oeroude fluit gemaakt van een ramshoorn.’

‘En die?’

‘De *Rohrflöte*.’

‘Omdat het zulke rare fluiten zijn?’

Feely rolde met haar ogen. ‘Rohrflöte betekent “schoorsteenfluit” in het Duits. De pijpen hebben de vorm van een schoorsteen.’

Het was ontegenzeggelijk waar. Ze zouden tussen de schoor-

stenen op Buckshaw niet hebben misstaan.

Opeens siste en gorgelde er iets in de schaduwen, en ik sloeg mijn armen om Feely's middel.

'Wat was dat?' fluisterde ik.

'De balg.' Ze richtte de zaklantaarn op de verste hoek.

En ja hoor, in de schaduw zag ik een gigantische leren blaasbalg die langzaam lucht uitblies, hetgeen met bronchiaal gesis en gepiep gepaard ging.

'Super!' zei ik. 'Het is net een reuzenaccordeon.'

'Hou toch op met je super,' zei Feely. 'Je weet dat vader er een hekel aan heeft.'

Ik negeerde haar, wurmde me tussen een aantal kleinere pijpen door en hees mezelf omhoog op de blaasbalg, die een opmerkelijk realistische wind liet en nog iets verder inzakte.

Ik niesde – één, twee, drie keer – in het stof dat om me heen dwarrelde.

'Flavia! Kom direct omlaag! Zo scheur je dat oude leer!'

Ik ging staan en richtte me in mijn volle lengte op – één meter achtenveertig. Ik ben vrij groot voor mijn leeftijd: bijna twaalf.

'*Yaroo!*' riep ik, mijn armen gespreid om mijn evenwicht te bewaren. 'Ik ben de koning van het kasteel!'

'Flavia! Kom eraf, nú! Anders vertel ik het aan vader.'

'Kijk eens, Feely,' zei ik. 'Er ligt hier een oude grafsteen.'

'Dat weet ik. De steen dient als extra gewicht voor de balg. Kom er nu af. En wees voorzichtig.'

Met mijn handen veegde ik het stof eraf. 'Hezekiah Whytefleet,' las ik hardop. '1679 tot 1778. Poeh! Negenennegentig. Ik vraag me af wie hij was.'

'Ik doe nu de zaklantaarn uit, en dan sta je daar in het donker.'

'Al goed,' zei ik. 'Ik kom. Wind je niet zo op.'

Terwijl ik mijn gewicht van de ene voet overbracht naar de

andere, zakte de balg wiebelend een eindje verder in, zodat ik het gevoel had dat ik op het dek van een zinkend schip stond.

Er fladderde iets, rechts van Feely's hoofd, en ze verstijfde.

'Het is waarschijnlijk een vleermuis,' zei ik.

Feely slaakte een gil, liet de zaklantaarn vallen en verdween.

Vleermuizen stonden hoog op de lijst van dingen waar mijn zus knikkende knieën van kreeg.

Opnieuw gefladder, alsof het ding zijn aanwezigheid wilde bevestigen.

Voorzichtig klom ik omlaag van de balg. Ik raapte de zaklantaarn op en liet de lichtbundel langs de rijen pijpen gaan als een stok langs de spijlen van een tuinhok.

Wild gefladder weergalmde tussen de orgelpijpen.

'Wees maar niet bang, Feely,' riep ik. 'Het is een vleermuis, en hij zit vast in een van de pijpen.'

Ik stapte naar buiten door het luik. Feely stond in het koor, beschenen door een bundel maanlicht, zo wit als een albasten standbeeld, haar armen om haar bovenlichaam geslagen.

'Misschien kunnen we hem uitroken,' zei ik. 'Heb je een sigaret?'

Ik plaagde haar natuurlijk, want Feely had de pest aan roken.

'We kunnen ook proberen hem eruit te lokken,' opperde ik behulpzaam. 'Wat eten vleermuizen?'

'Insecten,' zei Feely toonloos, alsof het haar moeite kostte om te ontwaken uit een verlamdende droom. 'Dat heeft dus geen zin. Wat gaan we doen?'

'In welke pijp zit hij?' vroeg ik. 'Weet je dat toevallig?'

'De zestien voet praestant,' zei ze beverig. 'De d.'

'Ik heb een idee!' zei ik. 'Je speelt gewoon Bachs toccata en fuga in d-mineur. Met alle registers open. Dan komt dat ettertje vanzelf naar buiten.'

'Ik walg van je,' zei Feely. 'Ik zal Mr. Haskins morgen van de vleermuis vertellen.'

Mr. Haskins was de koster van de Sint-Tancred, belast met een veelheid aan taken, van het delven van graven tot het poetsen van koper.

‘Hoe zou hij de kerk binnen zijn gekomen? De vleermuis, bedoel ik.’

We liepen tussen de heggen door naar huis. Een paar wolkjes joegen voor de maan langs en een gemene zijwind rukte aan onze jassen.

‘Dat weet ik niet, en ik wil het niet over vleermuizen hebben,’ zei Feely.

Eigenlijk probeerde ik alleen een gesprek te voeren. Ik wist dat vleermuizen niet door een openstaande deur binnenkomen. Op de zolders van Buckshaw hingen genoeg van die dingen om te weten dat ze meestal door een kapot raam naar binnen vlogen of, gewond, door een kat werden meegenomen. Aangezien de Sint-Tancred geen huiskat had, lag het antwoord voor de hand.

Ik stapte op een ander onderwerp over. ‘Waarom gaan ze zijn graf openmaken?’ vroeg ik, wetend dat Feely zou weten dat ik het over de heilige had.

‘Het graf van Sint Tancred? Omdat hij al zo lang dood is.’

‘Hoelang?’

‘Vijfhonderd jaar.’

Ik floot. ‘Sint Tancred is al vijfhonderd jaar dood? Dat is vijf keer langer dan de oude Hezekiah Whytefleet heeft geleefd.’

Feely zei niets.

‘Dan is hij dus in 1451 overleden,’ concludeerde ik nadat ik het sommetje had gemaakt. ‘Hoe zou hij eruitzien als ze hem opgraven?’

‘Wie weet?’ zei Feely. ‘Sommige heiligen blijven eeuwig gaaf. Hun huid is nog steeds zo zacht en donzig als babybiljetjes, en ze wasemen bloemengeur uit. “De geur van heiligheid”, wordt dat genoemd.’

Als ze er zin in had, kon mijn zus echt heel gezellig kletsen. ‘Superleuk!’ zei ik. ‘Ik hoop dat ik hem goed kan zien als ze hem uit zijn kist sleuren.’

‘Schrijf dat maar op je buik,’ zei Feely. ‘Ze houden jou heel ver bij hem vandaan.’

‘t Beste recept om vanbinnen te gaan gloeien,’ kondigde Mrs. Mullet aan.

Ik keek bedenkelijk naar de kom pompoensoep die ze voor me neerzette op tafel. De zwarte peperkorrels die erin dreven leken op een schot hagel.

‘Bijna lekker genoeg om op te eten,’ zei ik vriendelijk.

Met haar vinger als bladwijzer tussen *De geheimen van Udolpho* vuurde Daffy een verlamdende blik op me af. ‘Ondankbaar kreng,’ mompelde ze.

‘Daphne...’ zei vader.

‘Nou, ze is toch een kreng,’ hield Daphne vol. ‘Het is gemeen om grapjes te maken over de lekkere soep van Mrs. Mullet.’

Feely drukte snel een servet tegen haar lippen om een grijns te smoren, en ik zag dat mijn zussen een van hun stille blikken van verstandhouding uitwisselden.

‘Ophelia...’ zei vader. Het was ook hem niet ontgaan.

‘O, maakt u zich niet druk, kolonel De Luce,’ zei Mrs. Mullet. ‘Miss Flavia mag best een grapje maken. Ze kan bij mij een potje breken. Ze bedoelt er niks mee.’

Dit was nieuw voor me, maar ik gaf een warme glimlach ten beste. ‘Vergeef het hun, Mrs. M,’ zei ik tegen haar, ‘want ze weten niet wat ze doen.’

Zeer nadrukkelijk sloot vader het laatste nummer van *The London Philatelist* waar hij in had zitten lezen, hij pakte het op en verliet de kamer. Even later hoorde ik de deur van zijn studeerkamer zachtjes dichtgaan.

‘Jouw schuld,’ zei Feely.

De afgelopen maanden waren vaders financiële problemen met de dag verergerd. Er was een tijd geweest dat zijn zorgen hem alleen mistroostig maakten, maar de laatste tijd bespeurde ik iets wat naar ik vreesde vele malen erger was: overgave.

Het was haast ondenkbaar dat een man die een krijgsgevangenenkamp had overleefd zich overgaf, en met een plotselinge steek in mijn hart besepte ik dat de humorloze mannetjes van His Majesty’s Board of Inland Revenue met vader hadden gedaan wat het Japanse Keizerrijk niet was gelukt. Door hen had hij de hoop opgegeven.

Onze moeder, Harriet, die Buckshaw had geërfd van haar oudoom Tarquin de Luce, was tijdens het bergbeklimmen in de Himalaya om het leven gekomen toen ik net een jaar oud was. Omdat ze geen testament had nagelaten, waren His Majesty’s Aasgieren onmiddellijk op vader afgekomen, en sindsdien waren ze druk bezig met het uitpikken van zijn lever.

Het was een lange strijd geweest. Af en toe had het ernaar uitgezien dat het tij zou keren, maar het was me de laatste tijd opgevallen dat vader moe begon te worden. Diverse keren had hij ons gewaarschuwd dat we Buckshaw misschien kwijt zouden raken, maar hij had zich op de een of andere manier telkens staande weten te houden. Nu leek het wel alsof het hem niet meer kon schelen.

Wat hield ik veel van ons fijne oude landhuis! Ik kreeg kippenvel bij de gedachte aan het verschoten behang en de tot op de draad versleten tapijten.

Oom Tars schitterende scheikundelaboratorium op de bovenverdieping van de onverwarmde oostelijke vleugel was het enige deel van het huis dat niet in verregaande staat van verval verkeerde, maar het was lange tijd verwaarloosd en verstoff, totdat ik de vergeten ruimte had ontdekt en me die had toegeëigend.

Hoewel oom Tar al meer dan twintig jaar dood was, was het laboratorium dat zijn lankmoedige vader voor hem had laten bouwen zijn tijd zo ver vooruit geweest dat het zelfs nu nog, in 1951, als een wonder van wetenschappelijk vernuft kon worden beschouwd. En dat laboratorium, met de glimmende koperen Leitz-microscoop, de ontelbare flessen met chemicaliën, het woud aan kolven en flacons, en de gaschromatograaf die hij had laten vervaardigen aan de hand van het werk van Mikhail Semenovitsj Tswett, was nu van mij, een wereld van glas en wonderbaarheid.

Het gerucht deed de ronde dat oom Tar ten tijde van zijn dood werkte aan de eerste-orde afbraak van stikstofpentoxide. Als deze gefluisterde praatjes waar waren, was hij een van de pioniers van wat we de laatste tijd 'De Bom' zijn gaan noemen.

Met behulp van oom Tars bibliotheek en zijn gedetailleerde aantekeningen was ik erin geslaagd om een verduiveld goede scheikundige te worden, hoewel mijn belangstelling niet zozeer uitging naar atoomsplijting als wel naar het brouwen van vergiften.

Wat heb je nou aan die saaie, ronddraaiende elektronen? Geef mij maar een lekkere dosis cyaankali.

Het idee dat mijn laboratorium op me wachtte, was onweersaanbaar.

'Blijf gerust zitten,' zei ik tegen Daffy en Feely, die me aanstaarden alsof ik een tweede hoofd had gekregen.

Muisstil verliet ik de kamer.